

A Diósd Református Gyülekezetben január 24-én elhangzott alkalom írott változata

Igeszakasz: János 15, 4-9.

„4 Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.5 Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.6 Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad; ezeket összegyűjtik, tűzre vetik és elégetik. 7 Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. 8 Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.9 Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben!”

Igehirdetés:

Jézus mondja: „Én vagyok a szőlőtő”

Helyezzük el magunkat! Hol is vagyunk?

1, Ökumenikus imahéten. Paulusos és református testvérek – így online – magasztaljuk közösen a mi Urunkat, és éljük meg testvériségünket Krisztusban. Idén a központi anyagot egy svájci női protestáns (református) Szerzetesi Rend küldte. Izgalmas a történetük, rá lehet keresni a neten. Most csak annyit: a csend, az Isten előtt való csendes, imádságos megállás lehetőségét fedezték fel ismét, és leltek rá így önmagukra. Hogy születik a csendből bármi is? Ezért is vagyunk együtt.

2, Helyezzük el magunkat a felolvasott történetben még csak úgy madárröptében:

Azért választottuk ezt a szakaszt, mert az ökumenikus imahét anyaga ez.

1, Jézus a tanítványaitól búcsúzik a 15-17. részekben. Utána a 18. rész már a szenvedéstörténet következik. Én nem leszek mindig veletek, elmegyek most – mondja tanítványainak Jézus. De maradok a szavaimmal, küldöm a Lelket, aki erősít és irányba állít Titeket. Lesznek nehézségeitek. De ti maradjatok én bennem, velem, hűségesen hozzám, a parancsolatokhoz, a szeretetemhez, szavamhoz. 2, Végül egy képet használ Jézus: Én vagyok (az igazi) szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők. – hogy ezt a kapcsolatot, függő viszonyt (jó értelemben) érzékeltesse. Magyarázók szerint lehet, hogy menet közben mondta ezt a történetet, útban a Getsemáné kert felé, és szőlőföldek mellett mentek el. Lehet, hogy a jeruzsálemi templomra utalt, aminek kapuját szőlővesszők, a szőlőmotívum díszített, ami az Ószövetségben Isten népének Izraelnek a szimbóluma volt. Mindenképpen ismert kép, de nem pusztán a szőlőtő képpel mozgatott meg Jézus gondolatokat, hanem azzal is, hogy azt mondta: „Én vagyok”. Ez nem nyelvi fordulat pusztán, János evangéliumában egyértelműen az Ószövetségi Isten névre utal. Erő és hatalom van Jézusnál, sőt Ő maga a Mindenhatónak követe, képmása, Ő a Fiú, aki Isten Fiaként magát az Atyát mutatja be nekünk. Ezek az „én vagyok” mondások így a képpel összekapcsolva (lásd még kenyér, ajtó, pásztor stb) valamilyen elementáris, alapvető emberi szükségéről és annak kizárólagosan Istentől való betöltöttségének lehetőségéről szól.

Ennek a felolvasott szakasznak a központi üzenete a fentiek tükrében:

Jézus által tudunk gyümölcstermő, termékeny, áldásos életet élni. / A Krisztussal való kapcsolat nélkül nem tudunk termékeny életet élni.

Elementáris igényünk van, hogy életünk ne csak úgy köddé váljon, hanem világos és megfogható eredményei és gyümölcsei legyenek annak. Egy példa: Egy ismerős készített egy baranyai templomról képeket, amit megosztott az interneten. Egy lelkész kolléga is látta a bejegyzést, aki évekig volt ott szolgálatban. Leírta a templomfelújítás menetét. Majd egy rövid sor a végén: „már hogy omlik ott és ott a vakolat, pedig még csak 13 éve fejezték be a felújítást”. Kellett felújítani, jó is volt, de nehéz is, hogy már nincs olyan jó állapotban. Erről most nem mondok többet, csak jelzem, úgy érzem ez az az alapvető igény, ami ebben a szőlőtő hasonlatban megszólal. A zsoltáros így mondja: „kezeink munkáját tedd maradandóvá” (Zsoltárok 90,17)

Tovább menve tegyük fel a kérdést: Miért akarnánk nélküle élni?

Ez a szakasz a tanítványokhoz szól, tehát azokhoz, akik már megízlelték, hogy jó az Úr. Hogy Ő Isten Fia. De arról se feledkezzünk meg, hogy a konkrét szituáció: Jézus búcsúzik. Elmegyek az úton, amire küldtettem, halálom és feltámadásom révén betöltöm küldetésem, mondja Jézus, majd lesz mennybemenetel, de maradok Igémmel, és maradok Lelkemmél. De ti se térjete el! – szól a tanítványoknak! Tehát az ottani helyzet: a fizikai, személyes találkozás meg fog szűnni nemsokára, de ti akkor is maradjatok hűséggel!

Mi van velünk, mai keresztyénekkkel?

Mi egyébként sem láttuk Jézust. Mi egyébként is az Igéjével és Lelkével találkoztunk. Ránk is érvényes ez a meg- és felszólítás? Úgy tűnik, igen!

Úgy tűnik, van egy keresztyén gondolat, miszerint, jó-jó, Jézus hoz be minket a keresztyénségbe, Ő az ajtó....de aztán ott már végre tehetek ahogy akarom, ott már pikk-pakk a megszentelődés útján, ahogy ezt mondani, szoktuk ugrunk mint a szöcskék egyre nagyobbakat, és két – három év, és mi vagyunk a legjobbak a gyülekezetben.

A kultúránk kihívása is megjelenik ebben, azt hiszem. Ahogyan a sikerről általában gondolkodunk meg a karrierrel. A folyamatosan felfelé ívelő életútról. Úgy tűnik, hogy az emberi élet akkor sikeres, ha egyre biztosabb egzisztencia vesz körül minket anyagi értelemben, (fizetés, autó, nyaralási lehetőségek), ha munkahelyünkön egyre feljebb lépünk a ranglétrán, ha....és nem beszélünk arról, ha mindez nincs. Amikor munkanélküliség van valakinek az életében, stagnáló munkahely, betegségek vagy gyász veszi körül. Kultúránk üzenet a mi számunkra: építsd fel önmagad, saját erődből, saját dicsőségedre.

Mindez beivódik a keresztyén kultúránkba is. Bár Jézus volt az ajtó az érkezéskor, amikor keresztyénné lettünk, mégis kezdjük „felépíteni magunkat” emberi erővel. Gyülekezetben egyre „kiemeltebb” szolgáltatokra vágyunk, mert azt hisszük akkor vagyunk sikeresek. Erőforrásunk önmagunk jósága lesz. Törekszünk, hogy egyre kevesebb „bűnünk” legyen, és nem vesszük észre, hogy egyre nagyobb a szakadék, a szeretetlenség

szakadéka, mert híjával vagyunk Isten és embertársaink iránti szeretetben. Ezt azonban elkendőzni próbáljuk csak. Lenni akarunk valakik, a magunk erejéből, a magunk dicsőségére.

Ezért mondja ezt Jézus: **Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők; nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.** De velem nagy dolgok történnek.

Egy magyarázó így fogalmaz: „Annyira lehetetlen a tanítványoknak valami Istennek tettszót cselekedniök Jézussal való kapcsolat nélkül”

Kálvin pedig így ír erről: „A hívőknek állandó gondozásra van szükségük” majd így folytatja „Nem elég, hogy Isten egyszer fiaivá fogadott minket, ha nem részesít bennünket folyamatosan kegyelemében.”

Nem a magad erejének kell növekedni a magad dicsőségére, hanem az Ő erejének, az Ő dicsőségére. Ha őszintén szembesülsz például mulasztásaiddal, nem jóvátenni kell tudnod, hanem elfogadnod, erre is Isten bocsánatát, erejét, szeretetét. A kegyelem növekedjék. Isten növekedjék!

Így lesz igaz ez a munkádra is. Akármilyen feladatot a gyülekezetben. Végezheted azzal, hogy Ő adhat hozzá erőt az Ő dicsőségére. De ezzel együtt: nem kell félni kismamaként, hogy mit is kellene „szolgálni” a gyülekezetben. Vagy jaj, idősként hogy tudsz szolgálni a közösségben. Vagy jaj, családapaként/családanyaként, amikor szüleid betegségét hordozod, meg gyerekeid minden nyűgét, és még a feleséged/férjed sem mindig mosolyog rád még hogyan kellene szolgálni az Urat. Mert ez az egész segít a megfáradt gondolkodással szemben: az egész életünk Istennek való szolgálat lehet! Felkeléstől lefekvésig. A munkahelyen, a boltban, a gyógyszertárban. Akkor is, amikor tevékenyek tudunk lenni – erősnek érzem magam, de akkor is, amikor emberileg nem vagyunk azok, de Isten számára ugyanúgy tudunk gyümölcstermő gyermekei lenni! Betegen, ágyban fekvve, erőtlennül! Ő számára akkor is értékes, sőt hatékony eszközök lehetünk. Nem pusztán erőnkkel, hanem erőtlenségünkkel is Isten dicsőségét szolgálhatjuk. Így ír erről Pál apostol: „De Ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor. 12,9). Krisztus a mi erőforrásunk az élethez, újra és újra fedezzük fel Őt, az Ő kegyelmét, és éljünk Belőle, Általa.

Maradjon bennünk tehát bennünk az Ő beszéde. Maradjunk meg abban, (9.vers), hogy szeret minket Krisztus, és az Ő kegyelme elég nekünk. Engedjük, sőt kérjük a „gyümölcsöket”, az áldásos, termékeny életet, amiket már nem fogunk megfelelési kényszerrel akarni, hanem örülni fogunk annak, hogy életünk megtermi azt, az Ő erejéből, az Ő dicsőségére. Ámen.

Imádság: (133. zsoltár szavaival)

1 Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! 2 Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leír köntöse gallérjára. 3 Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.

Áldás, békeség!

Diósd, 2021.01.24.

Pogrányi Károly